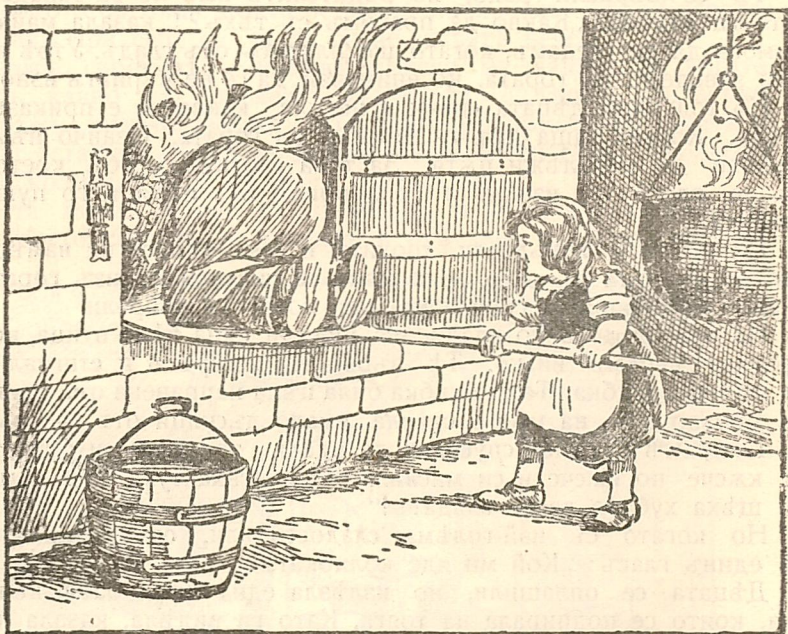

Заръчала ѝ да накладе огънъ въ пещъта и искала тамъ да я опече. Когато пещъта се разпалила, казала на Марийка : „Погледни въ пещъта!“ Но Марийка ѝ отвърнала : „Какъ мога да погледна въ пещъта, когато съмъ толкова малка?“ „Ей така“, показала ѝ бабата; „качи се тука на огнището и ще видишъ дали е вече разпалена изотзадъ“. Но прѣди тя да изкаже това, Марийка съ всичката си сила я тласнала вжтрѣ и бърже затворила вратата. И така злата магесница изгорѣла; това наказание било заслужено.

Подирѣ се затекла до курника и освободила брата си. Яли още симидъ отъ колибката, натѣпкали си добрѣ джебоветѣ съ скъпоцѣнни камъни и злато, които имала магесницата въ колибата,

Бабата — зла магесница изгаря въ пещъта и дѣцата се освобождаватъ

и послѣ бърже потѣглили да излѣзатъ изъ гората. Още много врѣме се скитали тѣ изъ гората, догдѣто стигнали до една много дълбока вода, на която нѣмало ни мостъ, ни дѣска за прѣминаване.

Но въ водата плувала една патичка. И тѣ ѝ извикали : „Патичко, изведи ни на другата страна. Ние идемъ отъ колибата отъ симитѣ“.

И патичката прѣнесла по напрѣдъ Марийка, а послѣ Иванчо. Тѣ излѣзли изъ гората и видѣли своята кѣща.

По това врѣме майка имъ не била у дома си; била нѣкъждѣ на работа въ селото. Но баща имъ радостно ги посрѣщналъ, а когато му дали скъпоцѣннитѣ нѣща, които донесли отъ колибата отъ симидъ, много се зарадвалъ. Никога вече не търпѣли неволя. И ако не сж умрѣли, и до днесъ живѣятъ и имъ е добрѣ